

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 113.968 van 19 december 2002
in de zaak A. 70.263/VII-14.551.**

In zake : 1. Marcel TOPS,
 2. Ronny TOPS,
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat A. NAVASARTIAN,
 kantoor houdende te BRUSSEL,
 Jenatzystraat 13

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. VAN DE VYVER,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Eglantierlaan 1, bus 22.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Marcel TOPS en Ronny TOPS op 8 augustus 1996 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 3 juli 1996 waarbij hun beroep tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 14 december 1995 houdende weigering van de vergunning voor de verandering van een landbouwbedrijf, gelegen te Lille, Hoeven 3, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 8 november 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 december 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 16 augustus 1995 dienen Marcel en Ronny TOPS bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een aanvraag in tot het verkrijgen van de vergunning voor de verandering van een gemengd veebedrijf (melkvee en vleeskippen) gelegen te Lille (Poederlee), Hoeven 3.

Met de aanvraag beogen de aanvragers in essentie dat vergunning zou worden verleend voor de exploitatie van een nieuwe vleeskippenstal met een capaciteit van 19.500 stuks. Na de beoogde uitbreiding zou het aantal kippen op de inrichting stijgen tot een totaal van 58.500 stuks.

1.2. Met een besluit van 14 december 1995 weigert de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen de gevraagde vergunning.

1.3. Op 1 februari 1996 stellen Marcel en Ronny TOPS bij de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling beroep in tegen bovenvermeld besluit.

1.4. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht :

a. De Vlaamse Milieumaatschappij deelt op 11 maart 1996 mee dat de aanvraag geen betrekking heeft op het lozen van afvalwater.

b. Het advies van 19 maart 1996 van de administratie gezondheidszorg is ongunstig omdat de inrichting eigenlijk MER-plichtig is en omdat de exploitant niet heeft aangetoond dat de geproduceerde mest op een ecologisch verantwoorde wijze kan worden afgezet.

c. Door de afdeling stedenbouwkundige vergunningen wordt op 25 maart 1996 een principieel gunstig advies uitgebracht over de stedenbouwkundige aspecten van de aanvraag.

d. Op 2 april 1996 verleent de Vlaamse Landmaatschappij een ongunstig advies omdat de aanvraag niet verenigbaar zou zijn "met artikel 5.9.8.3., § 3 van VLAREM II aangezien niet alle op deze inrichting geproduceerde dierlijke mest op een ecologisch verantwoorde wijze kan afgezet worden" en "met de door de Vlaamse Landmaatschappij gehanteerde criteria i.v.m. de beheersing van de nutriëntenproductie in Vlaanderen".

e. Het advies van de afdeling milieuvergunningen van 18 april 1996 is gunstig. Er wordt namelijk voorgesteld om het beroepen besluit op te heffen en de gevraagde vergunning te verlenen voor een termijn die eindigt op 17 oktober 2007.

f. De gewestelijke milieuvergunningscommissie, ten slotte, sluit zich op 19 april 1996 aan bij het voorstel tot vergunningverlening van de afdeling milieuvergunningen.

Met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de geproduceerde dierlijke mest wordt in dat advies het volgende uiteengezet :

"Overwegende dat deze inrichting in totaal 40,96 ha grond in eigendom of in pacht heeft; dat deze gronden gespecificeerd zijn met de bijhorende kadastrumnummers;

Overwegende dat naast deze verantwoording van mestafzet op gronden nog een exportcontract wordt voorgelegd met de NV AGRILAND, voor 11312 kg P_2O_5 ; dat deze firma tot dusver onvoldoende dekking heeft om de door haar aangegane engagementen te kunnen naleven; dat de aanvrager zich echter

expliciet akkoord verklaart om de bedrijfsmatige mestoverschotten te exporteren of naar een mestverwerkingseenheid te brengen; dat onder deze opschortende voorwaarde voldoende garanties bestaan voor een ecologisch verantwoorde mestafzet; dat bijgevolg deze aanvraag verenigbaar is met de doelstellingen van het Mestdecreet en met artikel 5.9.8.3., § 3 van titel II van het Vlarem;

(...)

7. Evaluatie van de aanspraken en bezwaren :

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroeps-indiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- (...);

- er zijn voldoende garanties voor een ecologisch verantwoorde mestafzet";

1.5. Met een besluit van 3 juli 1996 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling wordt het beroep dat verzoekers hebben ingesteld ongegrond verklaard en wordt het beroepen weigeringsbesluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen bevestigd.

Dit besluit wordt door voorliggend annulatieberoep bestreden.

2. De ontvankelijkheid van het beroep

Overwegende dat op een schrijven van het auditoraat van 2 mei 2000, waarbij werd geïnformeerd naar het actueel belang bij de gevorderde nietigverklaring, de raadsman van verzoekers op 9 mei 2000 heeft geantwoord dat Marcel TOPS, eerste verzoeker, intussen gepensioneerd is en dat de activiteiten sedertdien worden voortgezet door Ronny TOPS, tweede verzoeker in voorliggende procedure; dat aldus eerste verzoeker niet langer doet blijken van het vereiste actueel belang bij de gevorderde nietigverklaring;

3. De gegrondheid van het beroep

Overwegende dat het eerste en het tweede middel dermate met elkaar zijn verweven, dat zij samen dienen te worden onderzocht;

3.1.1. Overwegende dat tweede verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van "de regels van het meststoffendecreet van 23 januari 1991"; dat het middel als volgt wordt geadstrueerd :

"Het lijkt geen twijfel dat de huidige vergunningsaanvraag moet worden beoordeeld in het licht van het meststoffendecreet van 23 januari 1991, vooraleer dit werd gewijzigd door het decreet van 20 december 1995. De nieuwe regels zijn immers enkel van toepassing op milieuvergunningsaanvragen ingediend na 1 januari 1996.

De door de verwerende partij ingeroepen bepaling van artikel 5.9.2.3. par. 1 van Vlarem II is niet van aard afbreuk te doen aan de juridisch verworven vaststelling die uit de vaste rechtspraak van Uw Raad blijkt :

- Uw Raad is geen bepaling bekend (is) die voorschrijft dat de aanvrager van een milieuvergunning samen met zijn aanvraag of in de loop van de vergunningsprocedure stukken dient voor te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de inrichting te produceren dierlijke mest (Rvst., LENAERTS, nr. 50.367, 24 november 1994; zie ook Rvst., N.V. VILATCA, nr. 48.519, 7 juli 1994 en Rvst., BOOGAERTS, nr. 51.202, 19 januari 1995; Rvst. WELLENS, nr. 51.660, 16 februari 1995);
- het meststoffendecreet van 23 januari 1991 bevat geen regels met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding kunnen geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning. Blijkens voormeld decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan zijn vier afzetmogelijkheden voorhanden : gebruik op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, ten slotte, afname door de Mestbank. In de huidige stand van de wetgeving lijkt de overheid derhalve niet de bevoegdheid te bezitten om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van een of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken (RvSt., BOOGAERTS, nr. 51.202, 19 januari 1995);
- luidens het bepaalde in artikel 7, § 1, eerste lid, van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen mag het vervoer van dierlijke mest afkomstig van de in artikel 5 opgesomde diersoorten geproduceerd op een bedrijf of ingevoerd van buiten het Vlaamse Gewest, enkel gebeuren door daartoe door De Mestbank erkende vervoerders. Blijkens paragraaf 2 van dat artikel moet voor elk vervoer van dierlijke mest naar of voor derden een vervoerdocument worden opgemaakt dat een aantal vermeldingen dient te bevatten waaronder de datum van het vervoer, de naam, het adres en de handtekening niet alleen van de producent maar ook van de gebruiker, van de exploitant van het verzamelpunt of van de verwerkings-eenheid waarnaar de dierlijke mest wordt vervoerd. Voor dit vervoer - in tegenstelling tot de in artikel 8 vervatte regeling betreffende het vervoer naar cultuurgronden behorend tot hetzelfde bedrijf of naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde gemeente of in aangrenzende gemeenten - voorziet het decreet niet in het verplicht sluiten van een schriftelijke overeenkomst.

Ter verantwoording van de afzet van de door haar gepland bedrijf te produceren kippemest, kon de verzoekende partij bij haar vergunningsaanvraag uiteraard geen vervoersdocumenten overleggen, aangezien die slechts per afzonderlijke voorhanden zijnde vracht kunnen worden opgesteld en trouwens elk transport, met toepassing van de artikelen 7,

§ 3, en 9, § 1, van voormeld decreet, vooraf moet worden gemeld aan De Mestbank die het kan weigeren indien zou blijken dat de mestoverschotten zouden worden afgezet in strijd met de bepalingen van het decreet.

Het valt niet in te zien hoe een vervoerder, zo lang voor het ingaan van de exploitatie van de te vergunnen inrichting, in dat 'contract voor afname van dierlijke mest' reeds identificatiegegevens betreffende de gebruikers of de andere bestemmingen van de mest zou kunnen meedelen. Aldus lijkt de bestreden weigeringsbeslissing te zijn gesteund op het niet vervuld zijn van een door het bestuur gestelde voorwaarde die in redelijkheid onaanvaardbaar is (RvSt., BRUGHMANS, nr. 48.537, 12 juli 1994, ten gronde bevestigd door RvSt., BRUGHMANS, nr. 50.956, 22 december 1994).

Uit deze rechtspraak blijkt duidelijk dat het beoordelingskader voor de milieuvergunningverlening niet gekoppeld was aan het mestbeleid (G. VAN HOORICK, 'De nieuwe mestwetgeving in het Vlaamse Gewest', T.M.R., 1996, p. 148)";

3.1.2. Overwegende dat in de memorie van antwoord het eerste middel door de verwerende partij als volgt wordt weerlegd :

"Vooreerst doet verwerende partij opmerken dat verzoekers in hun verzoekschrift tot nietigverklaring verwijzen naar artikel 5.9.2.3. § 1 VLAREM II, dat het volgende bepaalt :

"Tenzij anders vermeld in de milieuvergunning, dient de inrichting met mengmest te beschikken over één of meer mestopslagplaatsen met een totale capaciteit die voldoende is om ten minste de hoeveelheid mest te stockeren die gedurende een periode van 6 maanden wordt geproduceerd door de dieren die op basis van het aantal dierplaatsen in de stal(len) kunnen worden gehouden. Het benodigde volume dient berekend op basis van de richtlijnen voor opslagcapaciteit voor mest vermeld in bijlage 5.9., hoofdstuk 7.

Aan deze bepalingen wordt eveneens geacht voldaan te zijn wanneer de exploitant van de inrichting aantoon op een andere reglementaire manier gedurende de beschouwde periode van 6 maanden te kunnen voorkomen dat de voormelde mesthoeveelheid of een gedeelte ervan op cultuurgrond wordt opgebracht'.

Verwerende partij vindt in geen enkele overweging van het bestreden besluit een verwijzing naar voormeld artikel 5.9.2.3. § 1 VLAREM II terug.

De motivering van verwerende partij bepaalt integendeel het volgende :

'(...) Overwegende dat de fosfaatproductie van deze inrichting, blijkens de gegevens in de aanvraag, 13.822 kg P₂O₅ bedraagt (overeenkomstig 20 runderen jonger dan 1 jaar, 25 runderen van 1 tot 2 jaar, 60 melkkoeien en 58.500 slachtkippen);

Overwegende dat deze inrichting in totaal 40,96 ha grond in eigendom of in pacht heeft; dat deze gronden gespecialiseerd zijn met de bijhorende kadastrumnummers;

Overwegende dat naast deze verantwoording van mestafzet op gronden nog een exportcontract wordt voorgelegd met de NV AGRILAND, voor 11.312 kg P₂O₅; dat, zoals blijkt uit het advies dd. 2 april 1996 van de Vlaamse Landmaatschappij, deze firma tot dusver onvoldoende exportmogelijkheden

heeft om het in dit geval aangegane engagement in de toekomst te kunnen waarborgen; dat er derhalve voor deze inrichting geen voldoende garanties bestaan voor een ecologisch verantwoorde mestafzet; dat de gevraagde verandering bijgevolg niet verenigbaar is met de doelstellingen van het Mestdecreet noch met het artikel 5.9.8.3. § 3 van Titel II van het VLAREM';

Verwerende partij verwijst niet naar artikel 5.9.2.3. § 1 VLAREM II, doch wel naar artikel 5.9.8.3. § 3.

Het middel mist bijgevolg feitelijke grondslag, minstens is het niet gegrond";

3.1.3. Overwegende dat tweede verzoeker in de memorie van wederantwoord als volgt repliceert :

"Tot 1 januari 1996 was het beoordelingskader voor de milieuvergunningverlening niet gekoppeld aan het mestbeleid.

In de praktijk werden heel wat aanvragen voor de (uitbreiding) van veestallen geweigerd op basis van het gegeven dat een ecologisch verantwoorde mestafzet niet verzekerd was. De overheid stuitte echter op het probleem dat weigeringsbeslissingen op basis van dit motief de toetsing door de Raad van State niet konden doorstaan (G. VANHOORICK, 'De nieuwe mestwetgeving in het Vlaamse Gewest', T.M.R., 1996, p. 148).

De bestreden beslissing stelt dat er voor de aangevraagde inrichting geen voldoende garantie bestaat voor een ecologisch verantwoorde mestafzet, zodat de aanvraag niet verenigbaar is met de doelstellingen van het mestdecreet, noch met artikel 5.9.8.3., § 3 van titel II van het Vlarem.

Alleen reeds omwille van dit onwettig weigeringsmotief dient de bestreden beslissing te worden vernietigd";

3.2.1. Overwegende dat tweede verzoeker in het tweede middel de schending aanvoert van artikel 5.9.8.3., § 3, van Vlarem II; dat hij zijn middel als volgt toelicht :

"Artikel 5.9.8.3., par. 3 van Vlarem II (de geproduceerde dierlijke mest dient overeenkomstig het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging door meststoffen en zijn uitvoeringsbesluiten afgezet op een ecologisch verantwoorde wijze) legt weliswaar een verband met het meststoffendecreet, maar heeft eigenlijk geen juridische waarde. In die bepaling wordt gesteld dat het meststoffendecreet moet worden nageleefd wat ook zonder deze bepaling het geval was. Zij verleende dan ook met name geen rechtsgrond voor het vereisen van documenten waaruit een ecologisch verantwoorde mestafzet moest blijken.

Anderzijds stelt artikel 5.9.8.3. Vlarem II geen beperkende voorwaarden inzake het verlenen van een vergunning : het spreekt over het uitspreiden of opslaan van mest, voorwaarden inzake mineralisering of drogen van mest en mestafzet. Die regels hebben uiteraard betrekking op reeds in bedrijf zijnde, en dus reeds vergunde, inrichtingen : wie niet in bedrijf is, en dus nog geen vergunning bekwaam, kan uiteraard geen mest (in de zin van voormelde bepaling en van het meststoffendecreet) produceren... Het gaat hier derhalve om regels

die moeten worden toegepast tijdens de exploitatie, maar die niet van invloed kunnen zijn bij het verlenen van de vergunning";

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord doet gelden wat volgt :

"De beoordelingsbevoegdheid van de vergunningverlenende overheid is niet beperkt tot de toepassing van het Meststoffendecreet.

Verwerende partij doet opmerken dat artikel 5 § 2, 10° van het VLAREM voorschrijft dat de vergunningsaanvraag de geplande bestemming van de afvalstoffen en afvalwaters dient te vermelden.

Krachtens deze bepaling van het VLAREM volstaat het dan ook geenszins, aan te voeren dat er een exportcontract naar Frankrijk met de firma AGRILAND bestaat zonder op afdoende wijze en op lange termijn te kunnen garanderen dat deze export inderdaad zal nagekomen kunnen worden, conform de EEG-reglementering en de Franse wetgeving ter zake. Verwerende partij verwijst expliciet naar het advies ter zake van de Vlaamse Landmaatschappij van 2 april 1996.

Men mag namelijk niet uit het oog verliezen dat verzoekers een vergunning beogen voor een duur van 20 jaar, en dat door het bestreden besluit de jaarlijks geproduceerde hoeveelheid mest als criterium in aanmerking wordt genomen.

Het is dan ook volstrekt redelijk dat de vergunningverlenende overheid, op grond van de ter zake geldende wettelijke bepalingen, waarborgen eist voor de mestafzet op langere termijn.

Bovendien blijkt uit het milieuvergunningsdecreet en het VLAREM I zeer duidelijk dat bij de beoordeling van een vergunningsaanvraag op algemene wijze moet worden rekening gehouden met de hinder voor de mens en het leefmilieu.

In casu werd in de bestreden beslissing in sterke mate rekening gehouden met het niet gestaafd zijn van ecologisch verantwoorde mestafzetmogelijkheden en de gevolgen daarvan voor de mens en het leefmilieu.

De feitelijke omstandigheden op pg. 7 en 8 van de bestreden beslissing worden overigens door verzoekers in geen dele betwist.

De ingeroepen motieven leiden tot de onbetwistbare conclusie dat de hinder, die dus ook betrekking heeft op het leefmilieu in het algemeen, niet tot een aanvaardbaar niveau zal kunnen worden beperkt.

En zelfs indien de problematiek van een ecologisch verantwoorde mestafzet en de naleving van het Meststoffendecreet van 23 januari 1991 op zich een probleem is dat zich alleen stelt tijdens de uitvoering van een vergunning, betekent dit geenszins dat in het licht van de beoordeling van het risico die de voorgenomen uitbreiding van de inrichting met zich meebrengt, de problematiek van een ecologisch verantwoorde mestafzet niet relevant zou zijn.

Meer zelfs, het Meststoffendecreet van 23 januari 1991 zal een noodzakelijke referentie zijn bij de beoordeling van het risico wanneer dit risico te wijten is aan de door de inrichting geproduceerde meststoffen, quod certe in casu.

Inderdaad blijkt ten deze dat een ecologisch verantwoorde mestafzet bij de gevraagde dierenpopulatie niet op lange termijn gegarandeerd is.

De vergunningverlenende overheid moet noodzakelijkerwijze vaststellen dat bij gebreke aan duidelijk omschreven mestafzetmogelijkheden, de exploitatie een nefaste invloed zal hebben op de kwaliteit van de grond- en oppervlaktewateren ingevolge de verdere verrijking ervan met nitraten";

3.2.3. Overwegende dat in de memorie van wederantwoord tweede verzoeker herhaalt dat artikel 5.9.8.3., § 3, van Vlarem II "geen op zichzelf staande juridische waarde" heeft en die bepaling enkel en alleen betrekking kan hebben op "in bedrijf zijnde inrichtingen";

3.3.1. Overwegende dat volgende weigeringsmotieven het bestreden besluit schragen :

"Overwegende dat de fosfaatproduktie van deze inrichting, blijkens de gegevens in de aanvraag, 13.822 kg P_2O_5 bedraagt (overeenkomstig 20 runderen jonger dan 1 jaar, 25 runderen van 1 tot 2 jaar, 60 melkkoeien en 58.500 slachtkippen);

Overwegende dat deze inrichting in totaal 40,96 ha grond in eigendom of in pacht heeft; dat deze gronden gespecificeerd zijn met de bijhorende kadastrumnummers;

Overwegende dat naast deze verantwoording van mestafzet op gronden nog een exportcontract wordt voorgelegd met de NV AGRILAND, voor 11312 kg P_2O_5 ; dat, zoals blijkt uit het advies dd. 2 april 1996 van de Vlaamse Landmaatschappij, deze firma tot dusver onvoldoende exportmogelijkheden heeft om het in dit geval aangegane engagement in de toekomst te kunnen waarborgen; dat er derhalve voor deze inrichting geen voldoende garanties bestaan voor een ecologisch verantwoorde mestafzet; dat de gevraagde verandering bijgevolg niet verenigbaar is met de doelstellingen van het Mestdecreet noch met artikel 5.9.8.3., § 3 van titel II van het Vlarem;

(...)

Overwegende dat de aanspraken en bezwaren aangehaald door de beroepindiener als volgt kunnen worden geëvalueerd :

- (...):
- er zijn evenwel geen voldoende garanties voor een ecologisch verantwoorde mestafzet";

3.3.2. Overwegende dat in de weigeringsmotieven in vage bewoordingen wordt verwezen naar de "doelstellingen van het Mestdecreet"; dat op het ogenblik van het tot stand komen van het bestreden besluit het oorspronkelijk decreet van 23 januari 1991 (meststoffendecreet) door het decreet van 20 december 1995, in werking getreden op 1 januari 1996, grondig werd gewijzigd en dat daarin een koppeling tot stand werd gebracht tussen de problematiek van de dierlijke mestproductie en de beoordeling van individuele vergunningsaanvragen; dat die koppeling concreet gestalte heeft gekregen in het besluit van de Vlaamse regering van 20 december 1995 tot uitvoering van de artikelen 33 en 34 van het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen de verontreiniging

door meststoffen (vergunningenbesluit), dat aanzienlijke beperkingen inhoudt wat de mogelijkheid tot vergunningverlening betreft van milieuvergunningaanvragen met als voorwerp één van de rubrieken 9.3 tot 9.8 van de indelingslijst van Vlarem I; dat, evenwel, met de "doelstellingen van het Mestdecreet" niet kan bedoeld zijn het vergunningenbesluit, vermits artikel 11 van dat besluit bepaalt dat dit niet van toepassing is op de vergunningsaanvragen waarvan de datum van ontvankelijkheid- en volledigheidverklaring ligt vóór de inwerkingtreding van het besluit op 1 januari 1996; dat aldus op de betrokken vergunningsaanvraag die werd ingediend op 16 augustus 1995 en waarover in eerste aanleg op 14 december 1995 werd gestatueerd, het vergunningenbesluit niet van toepassing is; dat, wat het meststoffen-decreet zelf betreft, noch in het bestreden besluit, noch in het advies van de Vlaamse Landmaatschappij, waarop de motivering van het bestreden besluit is geïnspireerd, noch in de memorie van antwoord in concreto wordt verwezen naar enige bepaling uit het decreet waarop het weigeringsmotief is gesteund; dat het meststoffendecreet zelf zoals het werd gewijzigd door het decreet van 20 december 1995 geen bepaling bevat die vereist dat de exploitant bij het indienen van een vergunningsaanvraag moet bewijzen op welke wijze de geproduceerde mest op langere termijn zal worden afgezet;

3.3.3. Overwegende dat wordt vastgesteld dat in het bestreden besluit tevens wordt verwezen naar artikel 5.9.8.3., § 3, van het besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale voorwaarden inzake milieuhygiëne (Vlarem II), dat bepaalt dat de geproduceerde dierlijke mest overeenkomstig het meststoffendecreet en zijn uitvoeringsbesluiten op een ecologisch verantwoorde wijze moet worden afgezet; dat, evenwel, deze reglementsbepaling de vergunningverlenende overheden geen grond verschaft om op grond van de te verwachten mestproductie en de voorziene afzet ervan, een milieuvergunning te weigeren; dat tweede verzoeker in het tweede middel dan ook terecht aanvoert dat evengenoemde bepaling niet kan dienen als grondslag voor de door de verwerende partij gestelde vereiste dat de exploitant bij het indienen van zijn aanvraag het bewijs levert dat hij voor de duurtijd van de vergunning in een ecologisch verantwoorde afzet van de geproduceerde mest heeft voorzien;

3.3.4. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord nog verwijst naar artikel 5, § 2, 10° van het besluit van de Vlaamse

regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de milieuvergunning (Vlarem I), dat bepaalt dat bij de vergunningsaanvraag onder meer gegevens moeten worden gevoegd met betrekking tot de "geplande bestemming van afvalstoffen en afvalwaters"; dat, vooreerst, nergens in het bestreden besluit dit motief als weigeringsmotief wordt opgegeven; dat, bovendien, in hoofdstuk I van Vlarem I voor de definitie van "afvalstof" wordt verwezen naar het decreet van 2 juli 1981 ter voorkoming en het beheer van afvalstoffen en zijn uitvoeringsbesluiten en dat luidens artikel 4, 2°, van evengenoemd afvalstoffendecreet "dierlijke mest als bedoeld in het decreet van 23 januari 1991 inzake de bescherming van het leefmilieu tegen verontreiniging door meststoffen" geen afvalstof is in de zin van dit decreet;

3.3.5. Overwegende dat uit hetgeen voorafgaat volgt dat het eerste en het tweede middel in de besproken mate gegrond zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling van 3 juli 1996 waarbij het beroep van Marcel TOPS en Ronny TOPS tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 14 december 1995 houdende weigering van de vergunning voor de verandering van een landbouwbedrijf, gelegen te Lille, Hoeven 3, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op 198,32 euro, komen voor de helft ten laste van Marcel TOPS en voor de helft ten laste van het Vlaamse Gewest.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negentien december tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. DEBERSAQUES,	staatsraad,
	Th. VAN RAEMDONCK,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

Th. VAN RAEMDONCK.

M.-R. BRACKE.